

OBSENE FABELS

(Fabulazzo oscena)

Twee monologen

door

DARIO FO & FRANCA RAME

Vertaling: Filip Vanluchene

ONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Korte St. Annastraat 19 – 2000 Antwerpen
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OBSCENE LABELS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **DARIO FO & FRANCA RAME ; vert. Filip Vanluchene** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2002/0220/057
ISBN 9789038508016

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 2 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

INHOUD

1. DE REBELLEN VAN BOLOGNA.....	Blz. 7
2. DE POEZEMUIS.....	Blz. 17

INLEIDING

Dario Fo heeft vanuit een Franse picareske vertelling een verhaal geconstrueerd (*De Poezemuis*), dat oorspronkelijk door Franca Rame zou worden gespeeld. Er bestond bij de boeren tot een jaar of vijftig geleden een traditie, waarbij juist de meest respecteerde vrouwen 's avonds in de stal fabels en sprookjes vertelden en zo, zodra de kinderen naar bed waren, ook obscene verhalen. 'Het obscene was het meest effectieve wapen in de strijd tegen schuldgevoelens, schaamte en angst voor de zonde, waarmee machthebbers ten allen tijde mensen hebben geïnjecteerd om ze te kunnen chanteren'. Ondanks de vaak zeer poëtische tekst meende Franca, op grond van de pittige erotische passages de eer en het applaus aan Dario te moeten laten. De andere tekst (*De rebellen van Bologna*) is in drie dagen tijds! Al improviserend ontstaan.

DE REBELLEN VAN BOLOGNA

INLEIDING

Dit verhaal is niet gebaseerd op een verzinzel van een of andere verteller zoals dat bij de 'fabliaux' meestal wel het geval was in de Middeleeuwen, maar het slaat terug op een ware gebeurtenis welke zich heeft afgespeeld in de stad Bologna, in de veertiende eeuw, in 1334 om precies te zijn. Die datum is terug te vinden in de beroemde kroniek *De geschiedenis van Cola di Rienzo*, die het verhaal vertelt van een belangrijke Romeinse volkstribuun ten tijde van Dante. De anonieme kroniekschrijver vertelt hierin niet alleen over gebeurtenissen die in Rome plaatsvonden tijdens de berucht veertiende eeuw, maar ook over opstanden en oorlogen die in heel Noord-Italië werden uitgevochten, vooral in die gebieden die onder pauselijk bewind stonden, zoals de provincie Romagna. Het administratief en militair centrum voor de pauselijke controle in die provincie was Bologna.

In die tijd zetelde de paus niet meer in Rome, maar was hij met heel zijn hofhouding verhuisd naar Avignon, in de Franse Provence. In Bologna had hij een gezant, een kardinaal aartsbisschop die absolute volmachten had.

Onder diens bewind verarmt de bevolking op heel korte tijd en om de aandacht van z'n wanbeleid af te leiden en met de bedoeling een gemeenschappelijke vijand te creëren verklaart hij de oorlog aan het graafschap Ferrara, een goede honderd kilometer ten noordwesten van Bologna.

De ruggengraat van z'n leger bestaat uit soldaten uit de Provence en eenheden uit Bretagne, onder leiding van een Frans militair: de graaf d'Armeniac. Om nu ten strijde te trekken tegen Ferrara heeft d'Armeniac achtduizend mannen uit de streek van Bologna tegen hun zin gemobiliseerd en bij z'n Franse eenheden gevoegd.

Het graafschap Ferrara was een soort speerpuntkolonie van de republiek Venetië en het was een heel belangrijk handelscentrum, om niet te zeggen de vitale schakel in de handelsbetrekkingen tussen Venetië en de rest van Italië. Daarenboven werd vanuit Ferrara alle verkeer op de Po, de belangrijkste rivier van Noord-Italië, gecontroleerd.

En hier begint eigenlijk ons verhaal, in de laatste fase van de slag om de Po. Tot dan toe zag alles er nog goed uit voor de gezant van de

paus. Het leek of d'Armeniac alles onder de voet ging lopen. Men had in allerijl een noodbrug laten optrekken over de Po om de troepenmacht de gelegenheid te geven langs beide oevers van de stroom verder op te rukken. Doch op het ogenblik dat de Provençalen over de brug zijn en de Bolognezen zich op de brug bevinden, met achter zich de Bretoenen van d'Armeniac, voeren de mannen van Ferrara een verrassingsaanval uit op beide oevers, gesteund door tweeduizend Venetiaanse ruiters. Het gevolg is rampzalig, d'Armeniac geeft zich over en kan na een korte onderhandeling en veel steekpenningen ontkomen – terug naar Bologna, terug naar de citadel bij de pauselijke gezant. De Provençalen en Bretoenen worden verder onder de voet gelopen en de achtduizend brave Bolognezen op de brug weten niet wat er gebeurt, en blijven wanhopig verder vechten in een oorlog, die zij nooit hebben gewild.

Hoe het hen verder vergaat, vernemen wij in het waar gebeurde verhaal *De rebellen van Bologna*. Vermits het verhaal in geen enkel beschaafd geschiedeniswerk is opgenomen – zelfs nergens wordt vermeld of aangestipt, vertel ik het u in een taal die al even laag bij de grond is als het verhaal zelf – de platte taal van het gemene volk.

* * *

Die achtduizend Bolognezen staan daar met hun paarden en karren, katapulten en ander oorlogstuig opeengeneepen op de noodbrug, en ze weten niet dat de generaal d'Armeniac zich heeft overgegeven, dat de Bretoenen en de Provençalen zijn gevlucht en in al hun onschuld, deels uit schrik blijven ze zo goed en zo kwaad als 't kan hun pijlen afschieten, vooral naar die gevreesde Venetianen, als op een gegeven moment dat bouwsel onder hun voeten begint te kraken.

“Eh, eh, wat gebeurt er hier?”

“'k Weet het niet.”

“Als ge 't mij vraagt zijn wij met te velen!”

Maar de vijand ziet het gebeuren, en komt het noodlot nog een handje toesteken. Ze duiken in 't water en met hun messen snijden ze de touwen door die de dwarsbalken aan de pijlers vasthouden. Alles begint te trillen, te bewegen, te kraken en te piepen. Die Bolognezen voelen de planchetten onder hun voeten wegsidderen, en ze roepen: “Porca putana di Santa Barbara!”

“Dat gaat slecht aflopen: iedereen die kan zwemmen springen!!!”

Wat de anderen moesten doen, daar kregen ze geen tijd voor, want

op dat eigenste moment breekt de brug middendoor en heel dat leger, materieel en manschappen stort in de stroming van de Po. De een over de ander, 't water in. Blubblubblub. En gelijk gevraagd, proberen ze te zwemmen. Alles proberen ze, schoolslag, vlinderslag, watertrappelen. Maar niks te doen: ze blijven naar onder gaan. Blubblubblub. Komt er toch nog één naar boven... Akardiuu!! Krijgt die een paard op zijn kop. En dan, alsof de duivel ermee gemoeid is, komen de pijlers naar beneden.

“Onderuit! De pijlers! De pij-lers!!!”

Blubblubblub.

Daarna een doodse stilte.

Ontelbare opgezwollen dikke buiken schieten naar boven en drijven op het wateroppervlak van de Po... de een naast de ander... Achtduizend Bolognese pensen. Achtduizend verzopen mannen drijven langzaam af richting zee.

Onderwijl is de generaal d'Armeniac hoog te paard gezeten, in het gezelschap van de overgebleven gevluchte Provençalen en Bretoenen bij de poorten van Bologna aangekomen, waar de vrouwen en de kinderen hun de weg versperren en op hun knieën vragen: “Heren... Meneer... is de oorlog gedaan? En onze mannen, waar zijn ze? Komen ze ook?”

“Ja. Ze komen. Langs de zee.”

“Langs de zee?”

En van de verwarring gebruikmakend is de generaal direct naar de pauselijk gezant in de citadel gegaan en hij heeft gezegd: “Excellentie. Een ramp. Van dat leger van achtduizend Bolognezen zullen er amper een tweehonderdtal terugkeren. De rest is als ratten in 't water van de Po verzopen. Als de bevolking dat verneemt, is het morgen revolutie!”

“Haaaaiiiieeee. We zullen maatregelen treffen”, zegt de gezant van de paus, die van 't vershot een aanval van astma kreeg. “Haaaaiiiieeee. Laat onmiddellijk alles wat eerbaar is uit de omgeving samenbrengen in de citadel, iiiieeee, om een mogelijk lange belegering te kunnen doorstaan! liieeee. Verwittig ook de geestelijkheid uit de buurt, iiieeee, dat ze zich ongezien naar huis begeven, iiiieeee, want de wraak van de bevolking zou zich ook tegen hén kunnen keren. liieeehhh.”

En ze hebben de Franse brigadiers uitgezonden naar de boeren, de handelaars en de marktkramers uit de omgeving. Al de voedselvoorraden werden aangeslagen, alles wat eetbaar was. Kippen, konijnen, varkens, ganzen, gezouten vlees, volle bakken

graan, zelfs ezels en trekpaarden werden afgeslacht. Als er een boer protesteerde: koord rond zijn nek en – SLAGOFF! – hij hing te bengelen aan de balk van zijn eigen schuur.

Onderwijl, in 't holst van de nacht, verlaten al die paterkes, nonnekes, en broeders hun kloosters in de bergen en komen in stilte afgezakt naar de stad Bologna.

Stilletjes...

Heel stilletjes...

Voetje voor voetje...

Maar dan wel héél rap...

Dat was de eerste keer dat er zo'n grote processie te zien was van paterkes, nonnekes en broeders, die niét bidden... Hier en daar liepen er ook een paar hoertjes tussen die wat teveel heiligheid onder hun klandizie hadden gehad (de minnaressen van het mystiek lichaam)... en dié bidden... die bidden de plaveien uit de straat...

Ze lopen en ze lopen tot ze de citadel binnen zijn. Achter hun gat worden de ophaalbruggen gehesen, en zo verdwijnen ze uit het straatbeeld. Voor lang... denken ze...

Intussen was er nog een eskadron Franse smeerlappen naar de stadsmagazijnen getrokken. Naar de voedseldepots van de armen, voor moeilijke tijden, voor hongersnood of voor tijden van pest of cholera. Ze breken de poorten en plunderen alles leeg. In paniek is de stadsmagazijnier de toren in gevlucht en de klokken beginnen luiden. BELENG – BOLOGNA – BELENG – BOLOGNA – "Alarm! Ze stelen hier alles leeg, de smeerlappen! Alarm!"

De buurtbewoners stormen in hun bloot vel half slapend de straat op, maar het is te laat. Dat Frans gebroed stelde zich op in slagorde, en achter hen konden de karrenvrachten met gestolen waar ongehinderd de citadel bereiken. De soldaten sluiten aan, de poorten worden dichtgedraaid. De bruggen opgetrokken... En stomverbaasd, totaal overrompeld horen de Bolognezen de Franse soldaten van tussen de kantelen boven op de citadel naar beneden roepen: "Awel? Wat staat ge daar nu te gapen? Bende stommeriken! Hebt ge 't niet begrepen? Nee? Niet verstaan? Nicht... verstanden...? 't Is nochtans heel simpel! Wij hebben u bij uw kloten!"

Het volk van Bologna wordt razend. Wóest! De vrouwen trekken zich de haren uit hun kop. En op dat eigenste ogenblik komen de verliezers van het slagveld terug. Die tweehonderd die het hadden overleefd. Maar hoe? Strompelend... struikelend... etter uit hun wonden... zwijmelend op hun benen van de koorts, beginnen ze te vertellen wat er bij de Po is gebeurd. En nu pas vallen de Bolognezen

de schellen van de ogen. Nu begrijpen ze waarom de gezant van de paus, de graaf d'Armeniac, al de edelen en de geestelijken zich in de citadel hebben verschanst. En ze worden weer razend. Woest. En in hun machteloze woede gaan de vrouwen door met aan hun haar te trekken. En de mannen die – ja – die bijten de stukken uit hun handen... Ze moeten toch íéts doen?

Maar plots roept er een bejaarde mens: “Ho, ho. Kalm! Rustig! Met al dat bloed en dat harekepluk komen we nergens. Ga naar huis. Wij laten wel iets weten.”

Ze zijn dan naar huis gegaan. En al de oude mannen hebben zich verzameld in de Raad der wijzen. *(Ja, ik kan er ook niets aan doen dat het altijd mannen zijn geweest, die wijs waren.)*

Enfin, die wijzen zijn beginnen vergaderen, wreed wijs... ze zijn beginnen vloeken en tieren, zonodig nog erger dan 't gepeupel dat vóór hen had gedaan.

“Godvermiljaarde... wij moeten die citadel belegeren.”

“Maar godverdomme met wat?”

“Wij hebben niks.”

“Dan maar godvernondedju met niks!”

“Verdomme...”

“Met onze blote handen, met onze tanden... godvermiljaarde gepekte gevlamde gevlekte getaarde...”

“Ah ja, bravo, dat is een gedacht, proficiat. Wij zullen wij met zovelen als wij zijn – met niemand dus – naar die versterkte citadel gaan, en dan beginnen wij, op uw teken, die steentjes eruit te trekken, op ons gemakske, steentje voor steentje, gelijk de schuifkes uit een kaske, tot heel dat spel instort op onze kop. Bravo, bravo, heel goed, mijn complimenten, een bank vooruit, en een kus van de juffrouw.”

“Ja, ge hebt godverdomme gelijk. De Keizer van Spanje, met een schitterend leger, heeft hier ooit na maanden vechten zijn schup moeten afkuisen. Wij hebben geen oorlogstuig dat op iets trekt, onze katapulten zijn versleten en wij hebben zelfs geen soldaten meer. Hoe wilt ge dan gaan belegeren?”

“Jamaar, we moeten toch íéts doen?!”

En toen werd het daar even heel stil, ge kent dat zo, een doodse stilte... Ja, zoiets ongeveer.

En in die stilte zegt de oudste van de stad: “Ik heb een gedacht. Er zal veel moed en zelfopoffering voor nodig zijn... Maar er is een manier om ze tot overgave te dwingen...”

“Ja”, zeggen ze, “wat dan wel?”

En die grijsaard, een hele serieuze mens, altijd geweest, een denker, spreekt één woord, en ze beginnen met zoveel als ze zijn onbedaarlijk hard te lachen. Hah! Hah! Hah! Ha ha ha!

Al lachend is dan een ploeg metsers – goeie stielmannen – die ouwe filosoof gevolgd naar een plaatsje, niet ver van de muur van de citadel, en daar heeft hij opdracht gegeven om te beginnen graven. “Stilletjes mannen – niet lachen – graven!”

Tien el diep onder de grond botsen ze op een pijpleiding, nog van uit de tijd van de Romeinen. Een ondergronds kanaaltje waarlangs het helder drinkbaar water vanuit de bergen de waterputten van de citadel op peil houdt en tot geestelijk vermaak van z’n bewoners pontificaal uit de fontein spuit op de binnenplaats van de versterkte burcht. Op bevel van die oude, kappen ze dat kanaaltje open en dichten dan het gat terug met houten schotten. Daarna graven ze een geul richting riolering, met stenen en klinkers metselen ze zelf een goot die van het riool naar de waterpijp leidt... Ze sluiten alles aan, trekken de schotten weg, en – glub glab glub glab – je kon de dikke brij smurrie en drek in de leiding van het helder water horen kolken.

Op de binnenplaats van de citadel zaten er vijfenzestig nonnekes en drieënveertig paterkes devoot te bidden: ‘Dominus deum omnipotentum Deus’.

Ze merkten niet dat de druk op de fontein danig was teruggelopen. Op het laatst was ’t nog zo’n plasserke van een pasgeboren boreling op ’t moment dat ge hem juist een propere doek aandoet.

Maar dan.

FFFSJJJLAM!

Als uit een vulkaan schieten de drek en de drollen door de fontein. Een zondvloed. Wat zeg ik? Een strontvloed!

Die nonnekes roepen: “Amaai! Wat heb ik nu aan mijn paternoster hangen?”

Die vloekende paters waren in een mum van tijd langs voor van een heel andere orde dan langs achter. Trappisten hier, Norbertijnen daar. Dat liep daar maar door mekaar: stinkende pastoors en gespikkelde novicen.

Maar niemand schonk er aandacht aan, want de Franse soldaten staan met zo’n ogen vol spot en pretentie boven op de muren tussen de kantelen in de straten van Bologna te staren. Wat zien ze? Van overal komen mensen aan, sleuren met grote, gammele katapulten die ze rammelend en krakend rond de citadel opstellen.

“Awel, gaan jullie ons met die beschimmelde museumstukken beschieten? Hé? Broekschijters?!”

Dan vallen hun ogen nog verder open van verbazing. Door de straten komen ineens stootwagens aangeboid, en ezelkarretjes, beladen met grote tonnen en vaten; uit hoeken en stegen verschijnen honderden mensen, sleurend met emmers, zeulend met grote schalen. En er zitten daar geen stenen in, zoals dat gebruikelijk is!

En die Franse soldaten zeggen: “Mais qu’est-ce-qui ce passe? – Toi t’en comprend... ? » Want die mensen met die emmers, die doen zo raar, die kijken niet naar hun werk zoals u en ik dat zouden doen, nee, die lopen allemaal zo... met hun kop in de lucht, zelfs die ezels die de karretjes trekken. Allemaal met hun neus naar boven zo...

En tussen de kantelen: “Mais moi je ne sais... Merde... Hé! Dat is toch geen stront?”

“Toch wel ja!”

“Jamaar, dat is niet reglementair hé! Dat is niet volgens de regels!”

“Wij schieten met wat er overblijft! A la guerre comme à la guerre!”

En op hun dode verdragske werken ze verder. En ’t is een ruig volkske, die Bolognezen. Met hun blote handen beginnen ze stront door te geven. “Zo ja, doorgeven...” ze maken een ketting: “Ja, doorgeven – de volgende – doorgeven – hé, pas op ginder dat ge niet smost hé! – ja, doorgeven – laat dat niet vallen daar! – FLATCH – allez, vuilen boer!”

Onderwijl zijn de pasteibakkers bij de katapulten strontbroodjes aan het kneden – grote strontbroodjes – en die deegwaren pletsen ze in de klepels van die katapulten – voilà.

“Opzij, weg van die katapulten! Ja – daar ook – opletten – katapulten opspannen! – Komaan, draaien, ja.”

liiii iiii

De koorden en pezen van de katapulten worden aangetrokken, opgespannen.

liiii iiii

Het gekraak en geratel van de tandraderen is oorverdovend.

“Ja...”

iiiiii iiii

“Trager...”

iiiiii

“Trager! Luister! Als die pezen breken, dan krijgen wij alles in ons

gezicht. Trager dus. Nog een klein beetje...”

iii

“Nog...”

ii

“Nog...”

i

De pezen staan tot het uiterste gespannen, de bogen helemaal gekromd.

Van à één, van à twee, van à drie...

KLETCH – FLATCH – VLOEM – FLAM

Het vliegend schijt!

FLOUATCH!!

Die Franse soldaten op de kantelen zijn zó verbouwereerd, dat ze vergeten weg te duiken: “hé, wat gebeurt er hier...?”

FLATCH!!

Wat is hier gebeurd? Stront aan de knikker! Oorlog!

FLATCH! FLATCH!

De Bolognezen blijven een paar dagen aan één stuk doorschieten, en op een zeker ogenblik komt het er natuurlijk op aan om voldoende munitie te hebben. Er zijn uiteraard limieten aan de eigen productie, hoeveel gedroogde pruimen en olijven dat ze ook naar binnen spelen. En gelukkig komen de mensen uit de naburige steden – Modena, Fidenza en Bisonta – heel nieuwsgierig eens kijken, en ze zeggen: “Kunnen wij iets doen, misschien?”

“Ja. Schijten. Zoveel als ge kunt. We betalen het later wel terug.”

En van overal zijn ze gekomen, met konvooien stront en excrementen. Zelfs de particulieren en ’t chic volk van ’t stad zijn komen aandraven met hun eigen persoonlijke contributie, met pottokes en fleskes en bokaaltjes vol huisvlijt. De melktoer werd geremplaceerd door de stronttoer. En iedereen is blijven doorkakken, in ’s lands belang.

Zelfs de moeders zeiden ’s avonds tegen hun klein mannen: “En nu nog een lepeltje voor de gezant van de paus, en nu nog eentje voor de graaf d’Armeniac, en als ge braaf al die bonen opeet, moogt ge zondag mee gaan zien naar de strontschieting.”

Onderwijl dreigde de hulpactie uit de hand te lopen, dus hadden ze op het plein voor de citadel ’n notaris geïnstalleerd, zo’n bekakt manneke met een brilleke op zijn neus, en die maakte ’n inventaris

op: “Allemaal op één lijn. Niet drummen, ieder zijn toer. Laat eens zien, wat hebt gij bij? Twee emmers vloeibare en twee pottokes vaste. Op naam van?”

“Martelli.”

Stempel.

“De volgende. Naam?”

“Barolo.”

“Barolo.”

“Ik heb veertien flessen van alles wat. Maar mag ik ’t leeggoed mee terug nemen?”

Stempel.

“De volgende.”

“Eén potteke.”

“Eén potteke. Op naam van?”

“Geen naam. Stront zonder naam! De volgende.”

“Vierhonderdvijftig kruiken tot de rand gevuld. *(Vierhonderdvijftig kruiken! Dat is al geen klein huishouden meer!)* Stront van grote en jonge gezinnen.”

En toen zijn de herders uit de bergen naar beneden gekomen.
Herders, die anders nooit naar 't stad komen.

“Wij willen komen zien hoe ze die van de paus aan ’t onderkaken zijn. Mogen wij binnen?”

“Ja, maar eerst betalen.”

“Betalen? Waar?”

“Daar. Achter die boskes.”

"Komaan, mannen, betalen." – Rrrrrrrrrrtttttt – "Hé, kunnen jullie weergeven?"

Zo komen ze aan bergen bergstront. En stront uit de bergen. Dat is hele goeie hé!

Er waren ook Vlamingen aanwezig, nu niet voor het een of ander balspel, nee, 't waren marchands, en die hebben zich strontzat gezopen aan hun eigen trappist en dán hun contributie geleverd. En daar verschoten ze van in Bologna!

Intussen was de hulpactie echt algemeen geworden, en was men van overal gekomen met nieuwe katapulten en schietbogen.

Op dat plein voor de citadel kon je niet meer voor- of achteruit. Dat was daar 'n overhoop van schijtende ezels, roepende mensen,

oorlogstuig. Er was geen maneuver meer mogelijk. En toen heeft er iemand geroepen: “Stop! Stop, we gaan dat hier organiseren!”

Organiseren... Als Italianen gaan organiseren...

“We gaan carrousels maken.”

Carrousels, dat wil zeggen: ze zetten hier een man neer met een trommel, daar nog één – een tamboer – daar nog één – zo’n twintigtal tamboers rond de citadel. En dan laten ze de katapulten en de schietbogen in een cirkel rond die trommelaars draaien. De bedoeling is vooraan schieten, doorrijden in de ronde, laden, opspannen, en opnieuw schieten, weer laden, opspannen, en schieten. En zo draaien ze rond, gelijk ’n carrousel, en kan er gemanoeuvreerd worden.

“Klaar ja? En avant, één twee, mikken en draaien, de klemmen springen, de stront die vliegt,” SPLATCH BOUM “en avant, één twee, mikken en draaien, de klemmen springen, de stront die vliegt,” SPLATCH BOUM “en avant, één twee, mikken en draaien, de klemmen springen, de stront die vliegt,” SPLATCH BOUM. En zo zijn ze rond die trommelaars blijven draaien, die de maat aangaven... Iedereen – de mannen, de vrouwen en de kinderen – ze dansten de rei van de grote kakkerij, en de blijdschap straalde uit hun ogen. En na een dag of twee... die citadel... dat is niet meer om aan te zien. Een stronthoop.”

En toen... toen... hebben ze die hittegolf gekregen. Een hitte! Die stront koekt aan mekaar, en daaronder is alles aan ’t koken en aan ’t borrelen, en dat spuit er zo vantussen, als warmwaterbronnen.

En toen hoorden ze een vreemd geluid:

Zzzzzzzzzzz...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

